

Η οργανική ένωση του ανθρώπου με τον Θεάνθρωπο

Ορθοδοξία / Θεολογία

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς († 1979)

Η σωτηρία του ανθρώπου από την αμαρτία, το θάνατο και το διάβολο κατορθώνεται με την οργανική ένωση του ανθρώπου με το Θεάνθρωπο Χριστό (Ιω. 15, 1-8). Ό,τι είναι η άμπελος για τα κλήματα, αυτό είναι ο Θεάνθρωπος για τον άνθρωπο, ο Σωτήρας για κείνον που ποθεί τη σωτηρία. Για να φέρει το κλήμα καρπό, πρέπει να μείνει στην άμπελο και να καλλιεργείται και να περιποιείται, να καθαρίζεται και να φυλάγεται. Το ίδιο ισχύει και για τη σχέση του ανθρώπου με το Χριστό. Ο Σωτήρας Χριστός είναι η άμπελος της σωτηρίας, και μάλιστα η αθάνατη, η αιώνια άμπελος. Απ' Αυτόν απορρέουν αδιάκοπα προς όλα τα κλήματά Του, προς τους πιστούς ως μέλη Του, όλες οι θεανθρώπινες ενέργειες σαν ζωοποιοί χυμοί και τα καθαρίζουν από την αμαρτία, το θάνατο και το διάβολο. Τα αγιάζουν, τα σώζουν και τα χριστοποιούν, τα θεοποιούν. Προκόβει και καρποφορεί μόνο το κλήμα, που είναι στενά συνδεδεμένο και ενωμένο με

την άμπελο.

Έτσι ακριβώς γίνεται και με τους πιστούς: μόνο εκείνος ο πιστός ζει ενάρετα και άγια και καρποφορεί και σώζεται, που είναι συνδεδεμένος και ενωμένος με όλη την ύπαρξή του με το Σωτήρα Χριστό και ζει δι' Αυτού και εν Αυτώ. Όταν ο άνθρωπος ζει διά του Θεανθρώπου, αποκτά από Αυτόν τις θείες δυνάμεις και χάριτες και γίνεται κατά Θεόν ισχυρός και δυνατός. Ο Θεάνθρωπος του εκπληρώνει όλες τις προσευχητικές του ευχές. Γίνεται, με άλλα λόγια, πανίσχυρος διά του Θεανθρώπου και οτιδήποτε ζητήσει από τον Παντοδύναμο Θεό το αποκτά. Ένας τέτοιος όμως άνθρωπος επιθυμεί, θέλει και ζητεί μόνο ό,τι είναι θείο και άγιο, ό,τι είναι δίκαιο, αθάνατο και αιώνιο. Όποιος πάλι δεν ζει διά του Θεανθρώπου αποτυγχάνει και χάνεται· η αμαρτία τον υποδουλώνει και ο θάνατος τον εκμηδενίζει. Αυτό ακριβώς σημαίνουν τα λόγια του Σωτήρα: «Εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσι και καίεται. Εάν μείνητε εν εμοί και τα ρήματά μου εν υμίν μείνη, ο εάν θέλητε αιτήσασθαι, γενήσεται υμίν» (Ιω. 15. 6-7).

Η οργανική ένωση με το Θεάνθρωπο γεμίζει τον άνθρωπο με την άκτιστη και αθάνατη δύναμη της χάρης: τη θεανθρώπινη αγάπη (Ιω. 15. 9-17). Η θεανθρώπινη αγάπη δίνεται μόνο σ' εκείνο τον άνθρωπο, που βρίσκεται σε κοινωνία και ενότητα με τον Κύριο Ιησού Χριστό μέσα στην Εκκλησία Του. Γι' αυτόν αυτή η αγάπη είναι πια απαραίτητη, είναι φυσική και λογική. Γι' αυτό και ο Σωτήρας ζητούσε από εκείνους που Τον ακολουθούν να μείνουν στην αγάπη Του: «Καθώς ηγάπησέ με ο Πατήρ, καγώ ηγάπησα υμάς. Μείνατε εν τη αγάπη τη εμή» (Ιω. 15. 9). Αυτή την

αγάπη για το Θεάνθρωπο ο άνθρωπος την εκφράζει με την τήρηση των θεανθρώπινων εντολών και με τη ζωή του που είναι σύμφωνη μ' αυτές. Οι κύριες θεανθρώπινες εντολές είναι οι εξής: η αγάπη για το Θεό και η αγάπη για τον πλησίον (Μάρκ. 12, 29-31. Ματθ. 22, 37-40). Με την τήρηση αυτών, όπως και όλων των άλλων θείων εντολών, η αγάπη αυξάνει, ζει και πλουτίζεται. Διότι η αγάπη τρέφεται με τις άλλες ευαγγελικές αρετές, όπως επίσης και οι άλλες αρετές τρέφονται απ' αυτήν. Ζώντας με τις ευαγγελικές αρετές, ο άνθρωπος τότε ριζώνεται και στερεώνεται στη θεανθρώπινη αγάπη και παραμένει σταθερός σ' αυτήν.

Σ' ολόκληρο το ανθρώπινο γένος ο Θεάνθρωπος είναι η μοναδική αληθινή αγάπη, ζωή, φως, αθανασία, αιωνιότητα, αλλά οι άνθρωποι Τον μισούν, γιατί αγάπησαν την αμαρτία, το σκοτάδι, το θάνατο (Ιω. 15. 18-16, 4). Ο Σωτήρας Χριστός ήλθε στον κόσμο για να σώσει τους ανθρώπους από το κακό και την αμαρτία. Αλλ' οι άνθρωποι αγαπώντας την αμαρτία και το κακό, δεν αγαπούν το Σωτήρα, που εκμηδενίζει αυτό ακριβώς που τους είναι τόσο προσφιλές και ευχάριστο, την αμαρτία δηλ. και το κακό. Το σκοτάδι μισεί το φως, το κακό μισεί το αγαθό, ο διάβολος μισεί τον Θεό (πρβλ. Ιω. 3, 19-20). Για τον ίδιο λόγο οι φιλαμαρτήμονες άνθρωποι μισούν και τους μαθητές του Χριστού. Διότι οι μαθητές του Χριστού εναντιώνονται στους φιλόκοσμους ανθρώπους και αντιπαραθέτουν: κατά του κακού το αγαθό του Χριστού, κατά του σκότους το θείο φως, κατά της αμαρτίας την αρετή, κατά του θανάτου τη θεία αθανασία, κατά του ψεύδους την αλήθεια του Θεού, κατά του διαβόλου τον Θεό. Ο κόσμος όμως τα μισεί όλα αυτά, διότι είναι βυθισμένος στο κακό, στο σκότος, την αμαρτία, το θάνατο, το ψεύδος και το διάβολο (Ιω. 16,18-19).

(Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, Οδός Θεογνωσίας, εκδ. Γρηγόρη, Αθήνα 1985,σσ. 316, 318)

<http://bit.ly/2Gbwq87>